

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Джаклін Вілсон

Подвійна гра

Переклад
Володимира Чернишенка

Ілюстрації
Ганни Осадко

 БОГДАН

Серію «Дівчатка Джаклін» засновано 2010 року.

JACQUELINE WILSON

DOUBLE ACT

Copyright © Jacqueline Wilson, 2006

Це видання публікується за згодою з David Higham Associates Ltd та Synopsis Literary Agency.

Рубі й Гарнет — однаковісінькі.

Вони близнята і геть усе роблять разом...

Але в той же час важко знайти більш не схожих одна на одну дівчаток. Жвава і нахабна Рубі любить вести перед, шалено мріє про акторську славу, а ось Гарнет навпаки — тихенька, чутлива, охоча до навчання. Понад усе вона любить читати книжки в тиші та спокої.

Аж раптом життя близнючок різко змінюється!

Чи зможуть вони самі залишитися незмінними

й продовжувати свою звичну подвійну гру?

Вдвічі більше звичайних пригод незвичайних дівчат

у новій близнюковій книжці

сучасної англійської письменниці Джаклін Вілсон!

Охороняється законом про авторське право.

Жодна частина цього видання не може бути відтворена в будь-якому вигляді без дозволу видавця.

Навчальна книга — Богдан, просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, 46002, тел./факс (0352) 52-06-07; 52-05-48
office@bohdan-books.com www.bohdan-books.com

Збут: (0352) 43-00-46, (050) 338-45-20

Книга поштою: (0352) 51-97-97, (067) 350-18-70, (066) 727-17-62
mail@bohdan-books.com

м. Київ: (044) 296-89-56; (095) 808-32-79, nk-bogdan@ukr.net

Перший

Ми — близнючки. Мене звать Рубі, її — Гарнет.

Ми однайцеві. Це значить, що ми такі схожі, що мало хто нас узагалі розрізняє. Ну, якщо ми мовчимо. Я люблю базікати, а Гарнет — тихоня.

Це тому, що я перед тобою ні слова не встигаю вставити!

Ми однакові на зріст, однаково важимо. Я їм трохи більше, ніж Гарнет. Люблю солодощі й солонощі. Яюсь я за день з'їла тринадцять пакетиків чипсів з сіллю й оцтом. Я і картоплю фрі люблю з оцтом. Таку маю слабість. Жую і жую, доки все не з'їм. Іноді позичаю трохи порції Гарнет. Їй байдуже.

А ось і ні.

А не гладшаю я тому, що більше рухаюсь. Ненавиджу сидіти на місці. Гарнет може годи-

нами чапіти над книжкою, але я не така. Ми обидві спритно бігаємо — і я, і Гарнет. А на минулих шкільних «Веселих стартах» ми всіх обігнали. Навіть хлопців. Прибігли першими. Ну, я прибігла першою, якщо бути точною. Гарнет здобула друге місце. Але це й не дивно, адже я — старша. Нам по десять років, але я на двадцять хвилин старша. Ага, саме я була тією нетерплячою дитинкою, яка першою пробилася назовні. Гарнет народилася другою.

Живемо ми з татусем і бабусею.

Тато часто плутає нас рано-вранці — це тому, що в таку пору доби у нього ще не цілком розплющені очі. Він тільки й може, що вдягнутися, мимохідь випити кави і помчати на електричку. Тато працює у конторі в Лондоні.

Він ненавидить свою роботу. Такий утомлений щоразу ввечері, коли повертається додому! Зате ввечері він уже нас розрізняє. Тоді це вже легше — мої косички за день розкошлюються, а футболка вкривається плямами. А ось Гарнет і надвечір охайна, як нова копійка.

Це так наша бабуся каже. Вона носить кофту, яку запинає спереду шпильками. Тому обіймати її слід дуже обережно. А ще вона часто тримає шпильки губами — коли зашиває одяг. Вона колись працювала у шикарному модному ательє, де з ранку до ночі пришпилювала, кроїла і зшивала, а потім...

Ну, потім бабуся мусила нас глядіти, розумієте, тож клієнток приймає на дому — такий собі фріланс. Переважно це все гладкі жіночки,

яким треба пошити бальні плаття. Ми з Гарнет частенько підглядаємо, яка у них білизна.

Бабуся і нам одяг шие. Це просто жах! Досить уже того, що наша старомодна бабуся заплітає нам кіски. Вона ще й вбирає нас у таке, що всі однокласники регочуть, хоча деякі мами примовляють, що ми — наче з картинки.

Ще зовсім нещодавно ми носили мереживні сарафани, а взимку — в'язані сукні, так само бабусиною виробництва. Усе із вовни, від якої нам тіло чухалось, а ще ж були і светри до пари, і жилетки на випадок холоднечі. Однаковісінькі для кожної з нас. Ох і кумедні ж то були близнята!

Але потім у бабусі розігрався артрит. У неї й раніше були покручені пальці й болючі суглоби. Але тепер вона кривиться щоразу, як сідає чи встає. Її пальці стримлять на боки і вона не може ними працювати.

Тому тепер більше не шие і не в'яже одягу. Це прикро, бо їй це страшенно подобалося. Зате у нашому

житті сталася Прекрасна Переміна. Тепер ми носимо магазинний одяг. А що бабуся не може їздити автобусом, то ми обираємо все собі до смаку!

Обирає Рубі.

Я для нас обох підшукала вдяганку. Футболки. Лосини. Джинси. Однакові, ясна річ. Ми не проти бути схожими, аби лиш бути нормальними.

Хоча ми і не схожі на ті нормальні родини, про які пишуть у книжках. Ми багато читаємо. Тато — найбільше. Він все купує й купує книжки. Не нові, а купу пошарпаних томів на ярмарках та у комісійних крамницях. Нам уже бракує полиць. Нам уже й підлоги бракує. У нас у кожній кімнаті громадяться книжкові гори й треба ходити обережно, щоб не спричинити книгопад. Коли на вас хоч раз звалилися півсотні чи й сотня важких запорошених фоліантів, ви надалі будете обходити такі гори десятою дорогою. Навіть на найвищій полиці стоять коробки з книжками — і тато їх навіть не посортував як слід! Іноді через книги треба перелазити, просто щоб потрапити в туалет.

Бабуся все нарікає, що колись підлога не витримає і провалиться. А деякі дошки і справді покоробились. Тато трохи огризається, але

й він визнає, що всьому є межа, тому іноді, коли у нас проблеми з грошима, пакує коробку чи дві й завозить на барахолку. І він таки їх продає, от тільки повертається майже завжди з новими придбаннями — книжками, повз які він просто не міг пройти!

У такі моменти бабуся скаженіє, а тато злиться. Але потім він викладає перед нею новий набір дамських романів — і вона змінює гнів на милість. Бабуся любить сидіти у своєму особливому кріслі, підмостивши під спину купу

подушок, коли поруч на стільчику стоїть коробка цукерок, а на колінах — нова соковита любовна історія. Іноді вони дуже *непристойні*, коли ми з Гарнет зазираємо бабусі через плече, щоби підглянути, вона захопує книжку і проганяє нас, щоб ми не начиталися такого, що нам не треба. Ха-ха! Ми вже все, що нам не треба, прочитали — давно-давнісінько!

Тато також читає товстелезні книжки, тільки не сучасні, а навпаки — класику, як от Діккенса чи Томаса Гарді. Коли ми зазираємо до татових книжок, то тільки чудуємось — що той Діккенс має на увазі? Але тато його любить. Ще він любить хлоп'ячі пригодницькі книжки — древні-предревні. Там хлопці носять шорти і постійно кажуть «знаменито!» або «агов, старий друже!» чи навіть «нема на те ради!»

Гарнет теж подобаються старі книжки — усілякі там «Маленькі жінки», «Невгамовна Кейті» й геть усі твори Несбіт. І, звісно ж, історії про близнюків із Сен-Клер. Я теж це все читала — читається легко і цікаво, зрештою. Але мої улюблені книжки — біографії знаменитостей. Акторів та акторок. Я пропускаю всі нудні місця, а вишукую найкраще — де про зйомки, про походи на телебачення, потрапляння на перші шпальти газет... Усе блискуче й видатне.

Ми теж колись уславимось, точно кажу. Тому я вже зараз почала записувати історію нашого життя. Цікаво, що це Гарнет у нас — любителька писати. У неї і почерк кращий, ніж у мене. Тому я часто прошу її писати замість мене домашку. Вона не проти.

Ні, проти.

Я обнишпорила кілька з наших книжкових коробок, і на самому дні одної знайшла чудову книжку в червоній шкіряній оправі. *Прегарній* шкіряній оправі, з позолоченими тисненими літерами: «Облік».

Спершу я подумала, що це така кумедна назва, а потім виявилось, що там усі сторінки чисті. Я спитала тата, куди подівся текст, і він пояснив, що це взагалі не справжня книжка. Облік — це підрахунок. Наприклад, можна записувати туди

все, що ти купив. Це зветься — вести облік сімейного бюджету.

— Тільки я не хочу вести ніякого обліку, — пояснив тато. — Мені совісно, що я так багато витрачаю. Хочете — забирайте цю книжку собі, дівчата.

Тож я і почала писати.

А я — ні.

Нічого подібного! Я постійно тобі даю пописати, та й пишу я не лише про себе, а про нас обох. Веду облік наших справ. Агов, Гарнет, пошукай у словнику — що це за «бюджет» такий.

Бюджет: запис прибутків і видатків за певний період.

Точно! Саме це я і роблю: записую наші надбання і втрати за все життя. І нехай зараз воно ще нудне, але рано чи пізно ми отримаємо свій великий шанс і здійснимо нашу мрію — станемо акторками.

Я не хочу бути акторкою.

Звісно ж хочеш! Ой, Гарнет, не виводь мене. (Моя сестра іноді поводиться, як дурепа. Не вірять, що ми можемо стати справді відомими. Дарма я їй постійно торочу, що ми зможемо, і все, що нам потрібно, це трохи віри в себе. І зараз от вона дістає мене — ние й ние, що не хоче ставати зіркою. Які дурниці! Чи є у світі хтось, кому не хочеться цілими днями крутитися

перед камерами, а вечорами — тусуватися на шикарних вечірках з іншими зірками?)

Будемо жити у власній великій квартирі, у кожній кімнаті — букети квітів і коробки з цукерками, щоб ласувати за будь-якої нагоди. Носити будемо довгі, рубінового кольору сукні й коштовні прикраси з рубінами — їм до пари... ОК. ОК, Гарнет! Носи собі гранатовий колір і гранати на ланцюжку! Тільки гранати не такі сьайливі, як рубіни, ти ж знаєш.

Ти не це хотіла сказати? Ну, і що ж ти хотіла? Гаразд, тепер твоя черга писати. Домовились. Пиши тепер свою частину, чого вже там. Давай. Тільки пиши про себе.

Не знаю що.

Я не звикла писати про себе. Завжди тільки про нас. Хоча писати я люблю. Навіть трохи розізлилась, коли Рубі знайшла цю прегарну червону книжку і почала щось туди строчити. Я думала, що було б гарно записувати туди наші ігри. Ми завжди розігравали вигадані сюжети, ще відколи були геть малі. Уявляли, ніби ми — зовсім інші люди, з якими щось відбувається. Раніше наші вигадки здавалися такими реальними, що вже важко було сказати — де правда, де фантазія. Мені це й тепер цікаво, але Рубі більше не хоче так гратися, дуріє й усе псує. І вона не хоче репетирувати, тільки вима-

гає, щоб я вигадувала все нові й нові сюжети. Зовсім не усвідомлює, як це складно! А головне, нові й нові сюжети з'являються, а старі та дуже вдалі — забуваються. Краще б їх як слід записувати, щоб не губились.

Мої історії — це п'єси, і я навіть із задоволенням у них граю, якщо мова тільки про мене і Рубі, якщо вони цілком особисті й таємні. Я можу уявляти, що все це насправді, але я нізащо б у світі не погодилася їх грати на сцені.

Ми з Рубі колись грали близнючок-ягничок у Різдвяній виставі, і я досі здригаюся на саму тільки згадку про ту виставу. Жахливі спогади. Хоч і не найжахливіші.

Ось наприклад, коли...

Гей, припини писати саму нудятину! Не дозволю! Це знову я пишу, Рубі. Гарнет кудись втекла, трохи ображена, бо я її легенько дряпнула, коли видирала з рук ручку. Спершу я попросила по-хорошому. Все одно тепер моя черга. Якщо маєш близнюка, то слід робити все по черзі.

До того ж вона все одно писала якусь дурню. Навіщо записувати п'єси у книжку? П'єси треба грати! І — дарма, що вона там пише — насправді вона хоче стати акторкою, бо це наша давня мрія. Я вже знаю, як нам уславитися: вести

ігрові шоу на телебаченні! Однояйцеві близнюки — це така свіжа ідея!

Гарнет не може відмовлятися від славетного майбутнього тільки через ту прикрість, яка сталася з нею під час вертепу, коли ми були геть малими.

Вона так переживала, коли була наша черга виступати, що впісялася. Просто на сцені. На очах у всіх. То й що? Не розумію, чого вона червоніє й трясеться щоразу, як я про це згадую. І це була чудова акторська

гра — справжні ягнички постійно це роблять, і ясно, що вони не забігають кудись за стайню, схрещуючи ніжки, щоб стриматися. Вони роблять це, де прийдеться. Точно як Гарнет! І всі кругом вважали, що це дуже весело. Окрім неї.

Мушу йти. Чую запах недільного обіду. Йоркширський пудинг — де пудинг, ням-ням? У животику — отам!